

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

Capitolul XI

~În o epocă de mult dispărută din toate înregistrările istorice, cu excepția câtorva fragmentate, și amintirile scăzute ale Îngerilor, a existat o vreme când Eljo nu era deloc o rasă excepțională și nu era susceptibilă la a fi distrusă de lumina soarelui. Când lumea era tineri, numărul lor era la fel de mare ca iarba de pe câmpurile verzi, odinioară întinse, ale Edenului; și cutreierau cerul deschis, nestingheriți de lumina zilei. Totuși, așa cum Regula Timpului marchează fiecare anotimp, așa cum fiecare cer care se ridică se estompează într-o cortină trasă de stele, tot așa și zilele odinioară strălucitoare ale Eljo-ului s-au estompat în întuneric.

Din păcate, chiar dacă evenimentele dezastruoase din istorie au loc invariabil, Eljo au fost condamnați să anihilare, fie și numai în virtutea legăturii materne, în timp ce cădeau alături de Mama lor - Îngerul abandonat și condamnat, Lucifael. Acest lucru s-a întâmplat cu adevărat; iar înregistrările obscure ale unor astfel de evenimente zăceau împrăștiate în tomuri apocrife rare, suluri antice și cilindri de lut care dezvăluiau o perioadă scurtă de viață anterioară creării Iadului - o perioadă disjunctă și inegalabilă a Veghetorilor și Grigori - Nefilimii și Gibborimii — Eljo și Elioud, și tot felul de forme de Giganți și Grotești. Relatarea scurtă și predominantă a acestei ere străvechi dezvăluie încă o fracțiune din amintirea colectivă a acelor zile din trecut, când giganții cutreierau odinioară pământul:

La început, Dumnezeu a creat vidul fără formă și l-a numit Haos.

Din Haos, El i-a chemat pe Îngeri, care erau Fiii și Fiicele lui Dumnezeu. El i-a văzut așa cum erau în Gloria Sa; și El numit asemănarea Lor, Eros. Cu Îngerii Săi cei mai importanți și favoriți ai lumină, Apollo și Luceafărul, El a despărțit întunericul de noapte și zi, împărțându-le numele Erebus, Nyx și Hemera. Și în strălucirea cerească a Îngerului Apollo, El a făcut ziua; în strălucirea pământescă a Îngerului Morningstar strălucire, El a făcut noaptea. Apoi Dumnezeu l-a mișcat pe Îngerul Hermes să cheme coiful Îngerului Geea și a format pământul. Din pantecele lui pământul, El a chemat scutul Îngerului Uranus și a acoperit pământul cu Elixirul Vieții. Și după ce a semănat pământul, înăuntru și în afară, cu ape ale lui Uranus, El a chemat sabia lui Îngerul Eter și a aruncat o întindere în mijlocul apelor, separând cerurile de mări; îndemnându-i pe Îngerii Oceanus și Tethys ca Păzitorii Apelor. Și așa a fost.

~*~

Și sub ceruri, Domnul a ridicat o a treia parte a lumii în munți și văi, despărțind pământul de mare și acoperind lumea cu mulțime de regate făurite din Îngerii Săi Bestimedeus, Hominedeus, Artemis, Dionysos și Demeter ~ acele numeroase regate ale plantelor, peștilor, păsărilor, animalelor și Omului; Grădina Sa pământescă, frumos făcut. Și când El a despărțit întunericul de lumină și pământul de mare și cer, așa că El și-a despărțit îngerii, chemând o a treia parte dintre ei să coboară pe pământ și slujește ca îngrijitor al lui.

~*~

Și Dumnezeu i-a binecuvântat pe îngerii Săi pământești, care erau o a treia parte a Îngeri Cerești, iar El i-a numit pe acești îngrijitori divini Grigori și Veghetorii Lumii. Și Dumnezeu le-a poruncit să meargă mai departe

către lumea oamenilor și a animalelor și fiți roditori și înmulțiți-vă
ei înșiși în mijlocul Creației Sale. Și Domnul a făcut cunoscută unica Sa
cerut, spunându-le astfel: Ca să se împărtășească din toate lucrurile Lui
Creație, totuși din fructul și sămânța Omului și a animalelor deopotrivă, acest fruct este
strict interzis. Și El le-a dat Grigoriilor și Păzitorilor stăpânirea
să stăpânească peste pământ și să-l supună; și așa a fost.

~*~

Așa cum a fost scris, pentru o scurtă perioadă, au existat într-adevăr Giganți pe pământ – acei
Îngeri erau considerați Veghetori, împreună cu copiii lor Titani imediați și cu liniile lor grotești
ulterioare. În mod deschis, aceștia se mișcau printre oamenii – iar oamenii au ridicat altare și
temple în onoarea lor, venerându-i ca fiind divini.

Totuși, din adâncurile Întunericului care a supraviețuit primelor zile ale Creației, chiar cu eoni
înainte ca propriile Damoni să fie descoperiți de Pandora, au ieșit la suprafață trei Damoni eterici
și incorporei, servind împreună ca o trifactă inseparabilă a pustiirii - iar semnificațiile divine
ale numelor lor erau: Destin, Soartă și Moarte. Ca unul singur, acești trei Damoni s-au așezat peste
Eden ca o ceață incomensurabilă și pătată. Asemenea a trei urgii convergente care alcătuiau un
singur nor de corupție, au măturat pământul și au întunecat inimile și mințile Omului și Îngerilor
deopotrivă. În această prezență tripartită a Damonilor, majoritatea Veghetorilor au căzut în ispită
și au poftit după Creația lui Dumnezeu . Așa cum Fiii lui Dumnezeu au văzut frumusețea
neîmpodobită a fiicelor Omului, la fel a făcut și o anumită Fiică a lui Dumnezeu, care se numea
Lucifael. Ea a fost copleșită și coruptă de acei Damoni primordiali ai acelei ceți întunecate, iar
ochii ei sigilați ai vanității și poftii s-au deschis către splendoarea goală și goală a Omului.
Astfel, Ea a luat mulți soți dintre ele, s-a culcat cu ei și a născut o sută de copii ai stricăciunii în
ajunul fiecărei zile.

Îngerii Pământeni – care erau Veghetorii Lumii – au fugit împreună cu Soțiile și Soții lor de la Fața
Domnului, ascunzându-se sub munți și pecetluind un pact între ei – prin care își vor păstra
secrete faptele rele și vor revendica pe deplin lumea, atât înăuntru, cât și în afară. Și din acest pact
trădător – din această amestecare intenționată și blasfemică între Înger și Om – au ieșit ființe
puternice și hidoase care nu au fost intenționate de Dumnezeu în primele zile ale Creației Sale.
Aceste planuri muritoare nelegiuite au fost Nefilimii și Gibborimii, Titanii și Cicloprii; Hecatonchirii
și Gorgonul; Dragonii și Wyvernii , Sirenele și Lamiasesele, Succubi și Incubi muritori , Eliodii și
Eljoi , Himerele și ființele cu multe capete, cu multe-

creaturi cu ochi de pe uscat, mare și aer – tot felul de abominații nesfinte care aveau să supraviețuiască în cele din urmă istoriei doar ca o multitudine de fantome minunate în legende și folcloru. Toate erau diferite, cu excepția existenței lor nefirești – un afront combinat la adresa Planului Original și Sfânt. Și toate aceste abominații nefirești erau cunoscute colectiv sub numele de: Damonii. Existau mulți Giganți în acele zile timpurii ale lui Damon. Rușinea, tristețea și tăcerea trădării s-au așternut în cele din urmă peste Eden, stingând astfel Inocența Creației lui Dumnezeu.

Dintre toți Observatorii Lumii, frumusețea de neegalat a unui anumit Observator strălucea cel mai puternic peste toți Îngerii - Cerești și Pământești deopotrivă - iar Cerurile și Pământul cunoșteau semnificația numeroaselor Ei nume mărețe, precum Heylel a Luminii, Lilith a Grădinilor și Luceafărul Cerurilor și nenumărate altele. Totuși, umilința nu era a ei, deoarece Ea era un Înger mândru care interzicea Omului să ridice temple sau altare după asemănarea Ei, ca nu cumva să-I diminueze splendoarea percepută de sine cu imagini inferioare. Fiind rodul prost conceput al Îngerilor Erebus și Gee, Ea era într-adevăr sămânța ambelor pământ și întuneric absolut făcute evidente, astfel încât chiar și lumina zilei pălea în prezența Ei. Copiii Omului nu au putut decât să îndrăznească să șoptească numele acestui frumos Înger pământean.

„Lucifael”, Omul a numit-o în schimb, invocându-i compania în secret și vise, și Ea a venit la bărbați pentru a stinge focul dorinței lor pentru ea, iar acești bărbați i-au născut pe copiii ei de o mie, de mii de ori. Acești copii înaripați erau Eljo care cutreierau ceruri neopuse. În total, Eljo s-a înălțat spre ceruri precum nori vaști de păsări strălucitoare erupând spre cer; și în zbor, numărul lor mare arunca umbre rătăcitoare peste fața pământului. Omul s-a uitat la Eljo, la numeroșii copii ai lui Lucifael și la semenii ei, și i-a găsit minunați. Chiar și așa, acestea au fost ultimele zile ale Îngerilor Pământeni, deoarece cele trei urgii ale Întunericului se așezaseră asupra inimilor atât ale Îngerului, cât și ale Omului. Destinul, Soarta și Moartea cereau o audiență cu fiecare dintre Ei.

Mulți dintre Veghetorii Pământeni și soțiile și soții lor muritori s-au ascuns adânc sub munți, în timp ce mulți dintre urmașii lor grotești și bestiali au stăpânit cerurile și mările deschise, determinând Tronul să-l trimită pe Îngerul Rafael să fie martor la Grija Sa. Astfel, Rafael a coborât din Cer ca Spiritul Omului și i-a înfruntat pe acei puțini Veghetori necorupți care nu cedaseră ispitelor pământești. Acestea erau legiunile loiale ale: Mihail al Ordinului, Gabriel al Diviziunii, Azrael al Căii, Saraqael al Spiritului, Uriel, Remiel, Tadhriel și spiritele principale ale nenumăratelor ranguri sacre. Și Mihail i-a dezvăluit lui Rafael tot ce fusese martor.

Mihail l-a luminat pe Rafael cu privire la cea mai mare parte a Veghetorilor, fiii și fiicele lui Dumnezeu, care își luaseră de soții fiii și fiicele Omului. și soți, care născuseră o mulțime de copii puternici pentru a moșteni pământul. Michael a povestit despre pactul pe care Veghetorii corupți îl făcuseră pe muntele Harem el înainte de a dispărea în văile Dudael și Urh, și El a vorbit în special despre numărul lor, căci erau mulți. Mihail i-a dezvăluit lui Rafael numele numerelor lor, care se numeau Șefii Zecilor. Ei erau legiunile trădătoare ale Îngerilor din Semjaza, Ezequeel, Samael al Sabiei, Lucifael al Luminii, Cerber și Hidra Porților, Azazel al Destinului, Prometeu al Focului, Hermes al Cuvântului, Kisindeja, Mchet, Atlas, Araquel și miile, miile de Damoni Pământeni care slujeau sub ei.

Rafael a aflat că Veghetorii care abandonaseră Vocea lui Dumnezeu și revendicaseră pământul pentru ei înșiși, ucisese de atunci zeci de îngeri care li se opuneau. Rafael a aflat, de asemenea, despre numeroasele lor acte de seducție și subjugare nelegiuită a Omului. În special, i s-a spus cum Semjaza, Samael și Azazel au tras la sorți pentru fiicele Omului, luându-le multe soții, în timp ce Lucifael și-a ales soți dintre fiii Omului. Rafael a aflat, de asemenea, că Omul nu a jurat niciodată credință Șefilor Zecilor sau pactului lor blasfemic; totuși, Omul nu putea sfida voința acestor îngeri, care...

I-a ispitit și l-a speriat cu amenințarea de a-L sigila pentru totdeauna sub munți.

Când Rafael a fost martor la tot ce se întâmplase pe pământ și când S -a întors în Rai cu tot ce învățase, Domnul a poruncit ca pământul să fie curățat de prezența oricărui rău care îi corupsese fața. Mânia Tronului s-a abătut direct asupra lumii în multe moduri derutante și, din moment ce Domnul văzuse că mulții Veghetori rebeli modificaseră Fața Creației, a modificat și puterea, poziția și autoritatea Îngerilor Săi necorupți și rămași, astfel încât păreau complet separați, chiar dacă erau legați solid ca unul singur, în Spirit.

Domnul le-a dăruit Îngerilor Săi statornici Sabia Diviziunii și Scutul Ordinii, prima de la Gabriel, iar cea de-a doua de la Mihail. De asemenea, le-a dăruit Aripile de Trecere ale lui Azrael și Coiful lui Saraqael, făcându-i astfel pe toți Îngerii Săi credincioși ca gata de război ca și următorul. Pentru un timp rezervat de Dumnezeu, onorabilii Săi Fii și Fiice ai lui Dumnezeu au devenit soldați de nedeslușit și neînfrânți. Și dintre toate aceste legiuni neînfrânate de Îngeri chemate în fața Tronului, Domnul i-a numit Haos și le -a dat Ordine așa cum era a Lui - colectiv, rândurile lor au devenit Ordinul Tronului.

Astfel, cu Tronul lui Dumnezeu în spatele lor, îngerii înarmați s-au adunat

împotriva fraților și surorilor lor pământești.

Din păcate, cu mărturii dăltuite pentru totdeauna în piatră - evenimente înghețate veșnic în cele mai vechi tăblițe și tomuri ale Timpului - așa a început teribila și divină saga, care a marcat începuturile Războiului de O Mie de Ani și ale Marii Schisme Angelice. Pământul a suferit în mare măsură, grădinile sale perfecte au fost greblate curat și zdrobite sub rândurile de robie și păcat, de umilință și mândrie și loialitate neclintită atât față de Dumnezeu, cât și față de Îngeri. Într-o trecere de timp pe care Omul a măsurat-o în secole târâtoare de întuneric, Îngerii au fost martori la un moment strălucitor și definitoriu. Toate păsările cântătoare ale Edenului au amuțit, călcate în picioare în uitare sub țipetele insuportabile ale valurilor de Îngeri războinici.

În această perioadă stâncoasă a Creației, când scoarța pământului se prăbușea sub picioare și nimic nu îndrăznea să crească sau să dea rod, în afară de buruienile amare și semințele distrugerii angelice, omul și-a abandonat casa și a fugit în cele patru colțuri ale lumii. A înfruntat deșerturi, oceane, munți și orice climă neprimitoare, căutând cele mai îndepărtate și virgine regiuni ale pământului pentru a se salva de cei care semănau cu un înger. S-a ascuns chiar la marginea pământului timp de o mie de ani.

Duhul Domnului a coborât peste pământ ca Sabia Răzbunării și El a acționat din nou prin Îngerul Hermes. El a chemat un al doilea martor, care nu era nici Rafael, nici vreun alt Înger din ceruri sau de pe pământ. În schimb, El a chemat un scrib umil și credincios să umble în Duhul Său și să consemneze toate lucrurile care i-au fost revelate. Astfel, prin Hermes, El l-a chemat pe un simplu muritor, tânărul fiu al lui Metusala; iar bătrânii triburilor lui Metusala l-au numit pe acest tânăr scrib „Fiul lui Metus-el-ah, care se mișca în spirite” - și El l-a numit Enoh.

Duhul Domnului l-a condus pe Enoh pe vârful Muntelui Harem, acel munte blestemat unde Căpeteniile Zecelor își juraseră jurământul împotriva lui Dumnezeu și se făcuseră zei ai oamenilor; iar Vocea Domnului i-a poruncit lui Enoh să scrie pe cilindri de înregistrări toate ce El a văzut. Enoh a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu și a ținut socoteli pentru posteritate. În vârful muntelui Harem, în zilele înregistrărilor Sale, Enoh era îmbătrânit considerabil de ceea ce fusese martor în prezența Spiritului; totuși, mișcat în Spirit și Cuvânt, El a scris totuși ceea ce Dumnezeu l-a permis să vadă. Relatările Sale au început cu sânge - cu războiul crucial al Veghetorilor. Spiritul Domnului l-a lăsat pe Enoh în vârful muntelui și a coborât pe pământ ca Sabia Răzbunării. O mie, mii de legiuni de Îngeri s-au adunat în spatele Sabiei, care i-a căutat pe Șefii Zecilor. Și Sabia i-a găsit și i-a certat, chiar în timp ce Enoh a înregistrat totul.

Imediat, pământul a răsunat ca un gong lovit, rănit complet sub cea mai mare confruntare din istoria Creației. Pârâurile și râurile s-au înroșit de sânge; epidemiile și ciurma s-au răspândit ca niște furtuni de foc; păduri întregi s-au prăbușit în așchii; munții s-au prăbușit, iar văile au fost umflate cu rămășițele putrede ale a o mie de legiuni. Valuri de îngeri și titani care se ciocneau formau o avalanșă de ruină. Tot felul de țipete încărcate, praf învârtit, vuiete asurzitoare, cenușă arzătoare și strigăte îngrozitoare au umplut aerul, asurzind și sufocând chiar cerurile. Și când Cerul și-a ținut respirația, iar îngerii săi și-au întors privirea rușinoasă de la o lume care se clătina și gemea sub ei, chiar și Tronul lui Dumnezeu părea să atârne în balanța unei insurecții nesfinte. În această zi definitivă de devastare incomensurabilă, destui îngeri, oameni și...

fiarele au pierit până la a egala jumătate din toate stelele de sus.

Mânia lui Dumnezeu a mistuit zelul Veghetorilor sfidători, iar Cuvântul Domnului s-a răspândit peste toate oceanele. Dumnezeu le-a poruncit îngerilor Gea și Erebus să pună deoparte cele mai adânci părți ale pământului și apele de sub el pentru îngerii care păcătuiseră împotriva Lui, iar Domnul a cerut ca fiecare inger sfidător să sufere aceeași soartă cu care l-a speriat pe Om - să fie pecetluit pentru totdeauna sub munți. Așa s-a întâmplat că, în prima lumină a acelei zile a judecății divine, Dumnezeu a anunțat zorii condamnării - Iadul s-a născut.

Lama Domnului i-a blestemat și i-a condamnat pe Îngerii răzvrățiți care nu au murit de Sabie și i-a blestemat în egală măsură. În locul frumuseții lor de odinioară, o urâțenie bestială le-a umplut trăsăturile, pe dinăuntru și pe dinafară, deoarece erau urâciuni în fața lui Dumnezeu.

Domnul i-a aruncat în pântecul pământului și într-un regat al întinericului și al terorilor de neimaginat, așa cum a fost pus deoparte de Gea și Erebus. Și El a numit acest regat în care i-a exilat Țara Tartarului, Tărâmul Hadesului, Uitării, Morții, Somnului și Iadului. Apoi a pus o Mare Pecete peste acest regat și peste Veghetorii săi căzuți, care să dureze până când va veni vremea ca acești Îngeri nelegiuiți și blasfemi să stea la judecată în fața Tronului. Această Mare Pecete era alcătuită din trei Pietre de Porți cioplite de Sabia Domnului. Aceste Pietre de Porți se mișcau ca un trio precis, dar inexplicabil, de tamburi interconectați, care, împreună, separau material lumea de dincolo și Marele Abis al Veghetorilor de regiunile superioare ale Omului - și ale Raiului.

Și chiar dacă Fiii și Fiicele Omului dau vina pe Fiii și Fiicele lui Dumnezeu, Domnul nu a ignorat păcatele Omului și asocierea Sa intimă cu Îngerii.

Pentru fărâdelegile Sale — curvia Sa cu legiunile Căpeteniilor Zecelor și a Lui

participarea voită la păstrarea secretă a unor astfel de fapte rele - Domnul a pus patru peceti durabile ale pedepsei în cap, inimă, trup și ochi. În capul Său, El a pus pedeapsa cunoașterii, astfel încât a devenit suficient de înțelept pentru a înțelege rușinea naturii Sale nechibzuite. În inima Sa, El a așezat reflecțiile neliniștii, astfel încât sufletul Său s-a zvârcolit și a suferit din cauza fiecărei ispite care I-a fost pusă înaintea. În trupul Său, El a așezat poverile și durerile nașterii și ale morții, astfel încât El a trăit doar o scurtă perioadă înainte de a-și preda trupul țărânei pământului. În ochii Săi, El a așezat Lumina Lumii, astfel încât aceștia au devenit orbi față de Fața lui Dumnezeu și a Îngerilor Săi Cerești. Și chiar când Omul a căzut în genunchi, atât în rușine, cât și în rugăciune, Dumnezeu l-a creat după acest chip.

Numai prin Har Mânia Domnului nu a devorat Omul la fel de complet precum i-a devorat pe Veghetorii trădători; totuși, Dumnezeu i-a permis Omului spațiul zilelor Sale în care să moștenească aceeași soartă damnable, dacă ar fi vrut. În viața Sa scurtată de răscumpărare promisă, Raiul nu mai era un dar dat, ci un paradis câștigat prin iertarea păcatelor Sale. Și prin fiecare acțiune, intenție sau suflare a cuvântului Său, El avea să slujească exclusiv ca stăpân al soartei Sale. El avea să facă propria alegere: fie să-și petreacă eternitatea în Împărăția Cerurilor, Ordinea și Mântuirea, fie să îmbrățișeze Împărăția Tartarului, Haosului și Damnării. Ca dovadă că Dumnezeu se mișca adesea în moduri incomensurabile și mistificatoare, El nu a separat complet Omul de Înger - poate că Mânia Sa anterioară nu a depășit Iubirea Sa neobosită pentru propriii Săi fii și fiice și pentru fiii și fiicele Omului. Le-a permis fiecăruia să continue compania celuilalt, chiar dacă doar în minte și spirit.

Omul a continuat să ridice temple evlavioase în cinstea acestor îngeri căzuți, invocându-le în mod regulat spiritele pentru sfaturi, ofrande și ajutor. Și, deși acești îngeri exilați au fost exilați în vasta lume subterană a Tartarului și Hadesului, veșnic amarați față de Dumnezeu și de Îngerii Săi Cerești, ei apăreau adesea înaintea Omului în chipul fostei lor frumuseți familiare, luminându-l cu privire la numeroasele adevăruri nude ale Creației - despre astrologie, foc, metale, nori, farmece, pietre, fiare, râuri și oceane și chiar secrete odinioară păzite cu strictețe de Cer.

Totuși, o Veghetoare decăzută în special, amărâtă de frumusețea ei pierdută și de fostele libertăți ale desfrâului și decadentei, a îndurat o epocă de întuneric profund și izolare absolută; ascunzându-și urâtenia în cele mai îndepărtate colțuri ale Tartarului și îngropându-se în cele mai pustii regiuni unde pământul noduros creștea strict ca niște crânguri de forme negre și contorsionate, iar unde apele sale fierbeau ca bălți de noroi și noroi respirabil. De-a lungul eonilor exilului ei auto-prescris, chiar și cei mai pătrunzători Îngeri ai Hadesului uitaseră numele odinioară notorii Heylel și Morningstar. În alegerile lui Lucifael...

În izolarea decăderii, Ea a pălit, iar inima I s-a indignat din ce în ce mai tare din cauza trădării Omului. Și sub asemenea mlaștini de resentiment, neîncetata ei posomorâre s-a transformat într-o obsesie de nestins de a corupe însăși esența Omului, pentru ca acesta să-L poată abandona pe Dumnezeu și Raiul și, în cele din urmă, să împărtășească aceeași soartă blestemată ca a Ei. În întunericul închisorii sale eterne, Ea s-a transformat în Diavolul Însuși, iar acest Înger al Luminii corupt și decăzut a devenit o Regină Incubus bântuitoare și flămândă - un spirit senzual și mereu rătăcitor care și-a croit drum prin visele sacre ale muritorilor, hrănindu-se în timp ce se hrănea cu sufletele lor.

După Marele Potop, odată cu trupul și forma îngerilor alungate sumar de pe fața pământului, doar generațiile succesive de oameni au supraviețuit ca unicii supraveghetori muritori ai fiarelor, păsărilor și câmpurilor. Anotimpurile se agitau ca niște muște neliniștite - munții și văile se ridicau și coborau; iar râurile se revărsau și se revărsau peste secolele lumii Sale mereu agitate, până când - într-o dimineață liniștită, în timp ce își cultiva grădinile, Omul a dat peste o pecete îngropată în inima Asiei. Considerând că formațiunea greoaie inscripționată este de origine divină, El a curățat crusta Timpului și a consacrat-o, construind un templu deasupra ei. Timp de mai bine de o jumătate de mileniu, El a prețuit artefactul gravat, venerându-l în mod deschis ca pe un vițel de aur și păzindu-l în secret cu aceeași atenție nervoasă cu care ar păzi un hoț prada furată. Și-a construit viața în jurul lui - până la bilanțul acelei zile fatidice când Omul a devenit suficient de înțelept pentru a deschide poarta și suficient de nechibzuit pentru a înfrunta o astfel de execuție.

Reims, Franța ~ Chateau de Blasi ~ aprilie 1348

„Nu ești un băiat; ești un tânăr. Acum nu te mai juca cu asta și privește în sus!”

În cele din urmă, Blasi a scos un mic cal alb din degetele agitate ale băiatului și a pus figurina de porțelan în buzunarul veșmântului său, înainte de a-l îndemna pe tânăr spre o poartă înaltă de lemn. „Acum, trage-o și deschide-o. Nu te va răni pentru asta.”

„O să iasă, da?”, a întrebat băiatul, nervos.

„Va veni - doar ca să-și afle locul. Acum, ocupă-te de tine.” Blasi a lovit băiatul cu bastonul în fesele lui, îndemnându-l să iasă afară.

„Dar nu pot.” Băiatul a gemut, evitând cu puțin bastonul.

Blasi a pufnit. „Și ce te ține?”

„O să zboare pe poartă, unchiule Francois! Știu. O să zboare!”

Blasi a oftat. A aruncat bastonul în fața lui, a înfipt pământul cu el, apoi a strâns ambele mâini pe mânerul aurit. S-a aplecat și s-a uitat în ochii copilului care se foia. O briză ușoară a suflat prin grajd, fluturând cămașa supradimensionată a lui Blasi

ca o perdea rulantă. Pantalonii lui largi atârnavă jos pe șolduri și erau scurți la genunchi să dezgolească bandaje asemănătoare unor mumii care se înfășurau strâns în jurul coapselor sale, în timp ce coborau complet în spirală până la picioare. Pete aleatorii împânzeau bandajele - pete purpurii unde Răni încăpățânate i se prelingeau. Blasi și-a îngustat privirea, articulându-și cuvintele.

„Chiar în acest moment, vreau să-mi spui ce simți, Michael.”

Băiatul și-a coborât privirea și s-a retras. „Mi-e frică”, a mărturisit el.

„Și cum deduci că se simte?”

„Poate e furioasă”, a spus băiatul. „E rea, cea mai rea creatură din întreaga lume!”

„Proștii”, a scuipat Cardinalul. „Se preface doar că e rea. De fapt, e închisă și speriată. E singurul mod în care știe să-și exprime frica – prefăcându- se că e înfricoșătoare.”

Băiatul și-a ridicat brusc capul, cu sprânceana ridicată și o nouă strălucire în ochi. „Team? De „mine?”

„Ei bine, desigur că este! Totuși, dacă rămâi la fel de temător de ea cum ți se teme ea, atunci cum reușești să te temi de ea?”

„Nu te aștepti să o încalci?” Băiatul se întoarse și studie scândurile deteriorate și gropite ale ușii cabinei, întrebându-se despre puterea liniștită și răbdătoare care aștepta eliberarea. Blasi continuă. „Trebuie să-i arăți că nu te temi. Numai atunci nu va mai avea frică de tine.” Blasi își îndreptă bastonul spre băiat. „Michael, tu trebuie să faci primul pas. Ia-o în grijă și fă-o să simtă că face parte din tine - inseparabilă precum orice cal de călăreț al său. Abia atunci își va cunoaște locul. Mă aduni, vrei?”

Michael și-a lăsat umerii în jos și s-a plâns: „Dar dacă mă calcă în picioare pentru că îi este frică?”

„Așa ceva nu se va întâmpla”, mârâi Blasi. „Vino!” Șchiopătând spre tarabă.

Băiatul a rămas nemișcat, protestând: „Dar unchiule Francois!”

„Dar nimic! Acum, hai!” Băiatul s-a supus, îmbufnat, în timp ce Blasi predica. „Mi-ai spus...”

odată ai vrut să călărești ca vântul, nu-i așa? Ei bine, acesta este un armăsar special - un spirit puternic .

Și vrei să-l călărești așa cum ar putea-o face tatăl tău, da - ca un cavaler? Și să călărești împotriva englezilor?”

„Totuși, nu pe calul acela! Mama a spus că e ceva în neregulă cu el - că are o „ochi sălbatic și rău.”

Blasi se întoarse pe călcâie. „Rău? Michael, nu e nimic de genul ăsta cu ea. Mama ta e pur și simplu prea sensibilă în chestiuni precum cele pe care le doresc mamele. Vino.” Continuă să meargă spre spatele grajdurilor și se apropie de o grămadă întinsă de fân slăbit, îngrămădită pe podeaua de pământ. Băiatul îl urmă cu o ezitare sporadică. „În plus, nu e nimic atât de teribil de rău cu ea încât o îmblânzire a spiritului ei să nu-l poată vindeca. Îți va fi de folos – dacă îi vei stăpâni anxietatea necontrolată în prezent. Voi doi trebuie mai întâi să vă cunoașteți.” Blasi se opri în fața ultimei boxe și bătu din baston.

de zăvorul ușii zdrențuite a grajdului. „Acum, deschide poarta și condu-o afară așa cum ar putea orice cavaler bun să conducă un cal vrednic.”

Michael s-a strecurat afară, a desfăcut zăvorul și s-a retras repede lângă unchiul său. Ușa scârțâi și se lărgi treptat, dezvăluind chipul unei iepe negre enorme, cu capul înalt, urechile strâmbe și ochii la fel de albi ca ai băiatului. Fiara sufla și dădea din picioare în timp ce se învârtea în cerc în grajd. Greblă o copită peste praf și se repezi înainte.

„Nu!” Blasi i-a blocat scăparea, fluturând bastonul sus. „Liniște! Ușor!” Iapa a nechezat, clătinându-și capul agitată în timp ce se retrăgea mai adânc în grajd.

Cardinalul zâmbi, privirea sa severă fixându-se în ochiul armăsarului, care părea să fie hipnotizat de privirea bătrânului. „Ba da, o vei face”, a șoptit el în timp ce își cobora bastonul. Brusca, tonul vocii sale deveni aproape copilăresc și straniu în același timp.

„Vezi? Trebuie mai întâi să-i spui că ești stăpânul ei.” Fața lui avea un rânj.

„E o femeie excepțională – într-adevăr, ca vântul.” Trecu o clipă înainte ca preotul să-și dresă glasul și să se adune. „Acum, Michael, vreau să...” Își luă privirea de la cal și îl descoperi pe Michael stând la o distanță considerabilă de el, ținându-se strâns de un stâlp de grajd, privind cu sălbăticie de dincolo de el. Blasi se întoarse.

„Michael! Întoarce-te lângă mine chiar acum! Nu va... Aăă!” Blasi a zburat din picioare, căzând cu capul înainte într-un car cu fân în timp ce armăsarul a trecut în viteză pe lângă el. Eliberată din legături, bestia a ieșit tunând din grajduri și a galopat spre peisajul rural. Blasi a gemut și a rămas nemișcat, cu cămașa largă acum atârnată peste cap.

Nu a putut auzi decât hohote de râs când Michael a reușit să spună: „Ți-am spus, unchiule Francois! Întotdeauna se întâmplă așa când deschizi poarta!”

„Destul, Michael!” Uimit, dar nevătămat, Blasi s-a îndreptat și și-a tras cămașa de pe cap. L-a certat pe Michael în timp ce se îndrepta și scotea paie din păr. „Dacă n-ai fi fugit, poate că nu s-ar fi întâmplat.” S-a uitat în jur. „Unde mi-e bastonul?”

Băiatul a alergat spre el, chicotind. A luat bastonul din carul cu fân și i l-a dat lui Blasi. Cu un gest rapid spre stâlpul grajdului, a oferit o logică copilărească. „Ar fi trebuit să te ascunzi în spatele lemnului, unchiule Francois.”

„Nu, Michael. Dacă nu te-aș fi privit și nu a trebuit să-i întorc spatele...” Blasi și-a sprijinit bastonul lângă el și s-a aplecat, gemând în timp ce încerca să se ridice. Apoi a oftat și s-a prăbușit înapoi în fân. „Du-te și adu-ți mama, fiule.”

În schimb, băiatul a chicotit și s-a aruncat în fân lângă Blasi. „Știu de ce e mereu furioasă.”

Blasi și-a strâns buzele și s-a uitat fix la acoperișul grajdului. Băiatul s-a târât prin fân ca un tigrul la pândă, apropiindu-se de urechea lui Blasi înainte de a se prăbuși și a șopti un secret printre mâinile împreunate. „Pentru că are Diavolul în ea!”

Blasi și-a mijit ochii spre Michael. „Vorbește puțin; nu mai spune nimic!”

Băiatul și-a înclinat capul. „De ce?”

„Diavolul face rău doar oamenilor, nu animalelor.”

Michael s-a rostogolit și a scobit o gaură în fân, dezvăluind podeaua de pământ a grajd. Și-a vârât fața în vizuină și a vorbit, cuvintele sale fiind înăbușite în interiorul cavității în timp ce îl întreba pe Blasi. „Dacă aș fi un animal, atunci Diavolul nu m-ar putea răni?”
„Nu ești un animal. Ești un băiat. Și Diavolul le pune băieților idei în cap că ar putea fi animale.”

Michael a băgat mâna mai adânc în groapă și a scărpinat pământul înainte de a scoate un pumn de praf din scobitură. L-a aruncat peste umăr, și-a scuturat palmele de praf și și-a mirosit degetele. „Știu unde e Diavolul, unchiule Francois.”
Băiatul a arătat în interiorul scobiturii pe care o făcuse. „E acolo jos – în locul pe care nu-l pot spune.”

„Nu rosti cuvântul”, a răspuns Blasi în timp ce se afunda mai adânc în fân, împingându-și mâinile la spate și împreunându-și degetele în timp ce continua să se holbeze la tavan. La ..., lungime, a adăugat el: „Da. Și este închis acolo jos pentru că Dumnezeu l-a pedepsit pentru că a fost rău. Așa cum ești pedepsit când te porți rău, tot așa a fost pedepsit Diavolul pentru că a răspândit Răul printre oameni.”

Băiatul a luat în considerare analogia destul de elementară a lui Blasi înainte de a-l întreba. „Dar unchiule Francois, dacă pah- pestinense e rău, atunci cum a ieșit Diavolul să-l facă să se întâmple asta?”
„Ce se întâmplă? Și de ce îl lasă Dumnezeu?”

Blasi a chicotit. Se numește pest-ih-lence, Michael — Pestilence. Și Diavolul nu poate să iasă din închisoarea lui.”

„Atunci cum a reușit să se întâmple asta?”

„Vom vorbi despre asta când vei fi mai mare, când vei ști suficient cât să discuți astfel de lucruri.”

Băiatul se mișca târșâind lângă el. „Dar sunt mai mare, unchiule Francois! Poți să-mi spui.”

Blasi se ridică și bătu ușor brațul băiatului. „Deocamdată, să știi că trebuie să-L iubești pe Dumnezeu din toată inima ta. Îl iubești pe Dumnezeu, nu-i așa?”

„Îl iubesc pe Dumnezeu și îl urăsc pe Diavol!”, a spus Michael. „Și știu că Dumnezeu face lucruri bune și Diavolul face lucruri rele, că Dumnezeu este bun și Diavolul este rău. Vedeți, sunt mai mare acum!”

„Da, chiar crești așa ... Bunul este Dumnezeu, iar răul este Diavolul. Așa că, fă doar binele.” Blasi i-a mângâiat capul lui Michael și a zâmbit. „Tatăl tău ar fi mândru de tine.”

Băiatul se așeză încet în genunchi, luă un pai lung din carul cu fân și îl învârti între degete. „Unchiule Francois, poți să mă înveți cum să mă rog?”

Cardinalul s-a uitat la el, neîncrezător. „Știi deja cum să te rogi.”

„Nu, adică, cum te rogi tu – foarte intens – cu acele cuvinte pe care nu le înțeleg? Poți să mă înveți?”

Blasi a râs de referința naivă a lui Michael la rugăciunea latină. „Ei bine, aș putea. Vrei să fii cavaler și preot?”

„Dacă m-aș ruga cu acele alte cuvinte, atunci Dumnezeu l-ar ucide cu adevărat pe Diavol.” Blasi a văzut o licărire în ochii tot mai mari ai copilului în timp ce continua. „Sau poate poți să-I ceri lui Dumnezeu să-l omoare, pentru că știi deja cuvintele! Ai putea să te rogi ca să se întâmple?”

Blasi clătină din cap și își încleștă maxilarul. „Rugăciunea nu funcționează așa, Michael.” Poate când vei fi mai mare...

Băiatul a aruncat paiul jos și s-a ciugulit de degete. Blasi și-a îndreptat atenția spre picioare, mângâind ușor petele de sânge de pe bandaje. Blasi a simțit cum băiatul îl trage de mâneca cămășii.

„Unchiul Francois?”

„Da?”

„De ce l-a lăsat Dumnezeu pe Diavol să-i omoare pe tatăl meu, pe unchiul Jacques și pe toți ceilalți?”

„Aia a fost o bătălie, Michael, oameni careucid oameni. Totuși, îți pot spune un secret, dacă vrei să-l auzi”, a oferit el.

„Spune-mi! Ce este?”

Blasi și-a pus mâna pe umărul băiatului. „M-am rugat pentru tatăl tău și pentru unchiul Jacques – și am folosit aceleași cuvinte. Și știi ce mi-a spus Dumnezeu?”

„Ce?”

„Mi-a spus că acum sunt în Rai. Tatăl tău îți zâmbește chiar în acest moment – așteaptă să i te alături când va veni momentul tău prețios.”

„Vrei să spui, când voi muri?”

Blasi oftă. — Da... atunci.

Michael a pufnit și s-a aplecat. „Dar nu vreau să mor. Te pun în pământ cu insectele și apoi îți cad oasele. Am dezgropat o pasăre pe care o îngropasem odată și tot ce a mai rămas au fost oasele ei, nici pene, nici carne.”

Cardinalul clătină din cap. „Totuși, sufletele noastre nu vor fi în pământ, Michael. Corpul nostru moare — sufletele noastre se mută în Rai. Vedeți deci, nu murim niciodată cu adevărat. Se pare că așa este doar pentru că suntem carne, precum și sufletul nostru nemuritor și, de multe ori, nu putem vedea dincolo de carne, care are o influență puternică asupra noastră.

„Dar unchiule Francois, de unde știm că sufletul nostru este real dacă nu-l putem vedea?”

„Nu trebuie să vedem asta, Michael. Dumnezeu ne-a spus deja. El ne iubește și vrea să vedem.” fii cu El.”

Băiatul s-a oprit câteva clipe, ca și cum ar fi fost gânditor. „Vrei să mă înveți și celelalte cuvinte, ca să pot vorbi cu Dumnezeu?”

„Îi vorbești lui Dumnezeu de fiecare dată când te rogi. Nu ai nevoie de celelalte cuvinte.”

Băiatul clătină din cap, răspunzând hotărât: „Dar eu vorbesc, ca El să-mi vorbească așa cum îți vorbește ție! Nu- mi vorbește niciodată – dar atunci adorm mereu.”

Blasi a chicotit și l-a bătut ușor pe piept. „Îți vorbește în inima ta. Trebuie să-L ascuți din interior.”

Michael și-a dus mâna la piept ca să-și simtă bătăile inimii. Apoi a ridicat privirea și a inspectat acoperișul grajdului. În cele din urmă, și-a lăsat mâna în jos, s-a uitat la gaura din carul cu fân și s-a întors către Blasi. „Unchiule Francois, poate Diavolul să ne facă rău dacă suntem în Rai?”

Blasi a chicotit. „Bineînțeles că nu!”

„Atunci vreau să merg în Rai și să-i revăd pe tata și pe unchiul Jacques. Pot?”

Blasi i-a mângâiat băiatului capul și a zâmbit. „Vrei să mergi în Rai?”

Băiatul a zâmbit și a sărit în picioare cu pumnii plini de fân, cu brațele întinse. „O să fiu un înger și o să am aripi să zbor foarte, foarte repede, ca să nu mă poată prinde Diavolul!” S -a desprins de carul cu fân și s-a învârtit în cerc în jurul stâlpului grajdului, prefăcându-se că zboară. În timp ce presăra paie în spatele lui. „Așa, unchiule Francois! Vezi ce rapid sunt?”

Alerga încontinuu, învârtindu-se într-o stare de amețeală. După câteva momente, Michael se clătină și se rostogoli la pământ. Cu o privire de bețiv și un rânjat, întrebă : „Zburam repede, nu-i așa? Ca vântul?”

„Într-adevăr, ai fost, Michael”, l-a asigurat Blasi. „La fel de repede ca vântul și chiar mai repede. Acum du-te și adu-mi-o pe mama ta.”

În schimb, băiatul și-a îndreptat atenția spre podeaua grajdului și a greblat praful într-o grămadă. S -a uitat fix la grămada de pământ și zâmbetul i-a dispărut. Apoi s-a ridicat stângaci și l-a întrebat pe Blasi: „Îi va lăsa Dumnezeu pe englezi să meargă în Rai?” Blasi a căutat cuvintele potrivite în pământ , iar Michael a continuat: „Pentru că, dacă englezii merg acolo, atunci eu mă duc.” „ să-i aruncăm afară — mi-au ucis tatăl și unchiul Jacques și de aceea nu pot fi cu noi.” A lovit grămada de praf pe podeaua grajdului. Blasi a deslușit în cuvintele băiatului aceeași furie de neclintit pe care o auzea adesea din inima sa tulburată. Băiatul a călcat pământul unde stătuse ultima dată grămada de praf. „Și apoi Diavolul, voi călca pe ei ca pe o insectă — până le vor cădea oasele!”

„Michael! Destul!” a scuiat Blasi. „Dumnezeu să nu audă aceste cuvinte!” Copilul s-a uitat la Blasi ca și cum ar fi aflat brusc unde se află. Blasi a constatat că Michael avea ochii înlăcrimați și Cardinalul și-a lăsat bărbia în jos, oftând, în timp ce medita la ura malignă din propriul suflet. Blasi a chemat copilul. „Vino.” Băiatul s-a aruncat în brațele lui Blasi. S -au îmbrățișat în tăcere, împărtășind o durere liniștită și persistentă, pe care niciun cuvânt, nicio rugăciune sau promisiunea ar putea exprima sau ameliora în mod adecvat.

În cele din urmă, Blasi vorbi, încercând să-l consoleze pe băiat. „Încă mă mai ai pe mine și pe mama ta. Și vei duce mai departe numele Blasi și o vei mângâia pe mama ta cu mulți copii care sunt la fel de minunați ca tine. Și da, te voi învăța celelalte cuvinte, dacă îți dorești atât de mult să le înveți.”

„Te iubesc, unchiule Francois”, a mormăit Michael, cu vocea înăbușită în gâtul lui Blasi.

„Așa cum te fac și eu pe tine”, a răspuns Blasi, mângâindu-l pe Michael pe cap. „Tu ești fiul pe care nu-l voi cunoaște niciodată.”

„Am.” A oftat, l-a împins ușor pe băiat de lângă el și i-a strecurat în mână un mic cal de porțelan. „Acum, fii cuminte și adu-mi-o pe mama ta. E târziu.”

Băiatul a tras nasul din nas, s-a îndreptat și a zâmbit. „Da, unchiule Francois.”

Apoi Michael și-a șters nasul de mânecă și a ieșit în fugă din grajduri. Blasi a căzut pe spate în fân și a gemut în timp ce își freca fața.

Cardinalul privi spre intrarea grajdurilor, ascultând foșnetul pașilor care se apropiau ușor și grăbiți. Se ridică în șezut în timp ce o femeie slabă, de vârstă mijlocie, se grăbea să intre în țarc - Alsae de Blasi, văduva lui Renee de Blasi.

„Francois!” , a strigat ea, căutând prin grajduri în timp ce își ștergeau mâinile de șorț. — Uite, mormăi Blasi, făcând cu mâna.

Ea a țâșnit înainte. „Dumnezeule milostiv, ce se întâmplă aici? Ești rănită?”

„Doar căzuți”, a declarat Blasi, întinzându-i mâna. „Și dacă îmi permiteți demnitatea de a sta în picioare—”

L-a ridicat în picioare, plângându-se: „Vezi ce s-a întâmplat! Nu poți să te plimbi. Ai grijă la bandaje! Sunt murdare și rănilor sângerează din nou - chiar mai mult decât înainte.” Blasi doar a zâmbit și s-a sprijinit în baston. O considera pe Alsae atrăgătoare, dar, în același timp, drăguță mai ales când era înfuriată.

„Ar trebui să te ridici! De ce ești aici?”, l-a întrebat Alsae. „Și Michael a fost și el aici?”

Blasi răspunse cu un semn din cap în direcția porții deschise a grajdului. „A evadat - din nou.”

Alsae se uită la tarabă goală, cu ușa întredeschisă, și clătină din cap cu dezgust. „Mai bine pentru noi dacă ar fi pierdută pentru totdeauna. Am înțeles că te-a călcat în picioare în cele din urmă. Spune-mi, cu o față bună - de ce o ții aici? Dacă spui pentru Michael, nu voi accepta!” Arată cu degetul spre tarabă. „Nu-l vreau pe Michael prin preajma aia - aia ! E unică.”

„Adevărul este că e mult mai superior”, l-a apărat Blasi pe armăsar.

„A?” Își înclină capul. „Atunci de ce era fierarul atât de nerăbdător să-l schimbe pe acesta cu celălalt? A făcut schimb de cai toată viața, vă spun eu. De ce ar putea un om care cunoaște atât de bine aceste animale, care este atât de experimentat în meseria sa, să fie atât de nerăbdător să se răzbune?”

Blasi oftă. „Cum ți-am spus, Alsaie, ceva nu era în regulă cu șoldul lui – nu era în stare nici măcar să tragă o căruță pe o lungime mare. Poate că fierarul avea un alt potențial cumpărător pentru celălalt cal, cineva care dorea să plătească generos – se pot specula la nesfârșit.”

Alsaie a izbucnit într-un râs sarcastic. „Să speculezi?” Din nou, a chicotit înainte să-și recapete calmul, punându-și mâinile în șolduri și întorcându-se cu spatele să inspecteze apusul. „Apropo, trebuie să vă informez că astăzi, la întoarcerea de la brutărie, am avut privilegiul de a vorbi cu un cleric destul de notabil din Avignon. Se purta cum se cuvine – chiar prietenos – și era la curent cu evenimentele din Palatul Papal.” Blasi se înțepeni în baston. Își înclășă maxilarul și privi în jurul grajdurilor.

„Chiar și el știe de tine”, a adăugat ea.

Înainte să se întoarcă complet, Blasi o prinse de braț. „Cine este acest cleric și ce i-ai spus?”

„Mă rănești! Desface-ți mâna!” Alsaie și-a retras brațul de pe el și și-a îndreptat bluza.

„Iartă-mă”, a răspuns Blasi. „Am vrut doar să...”

Alsaie a pufnit și s-a întors cu spatele la el. Și-a încrucișat brațele și s-a uitat la începutul amurgului, care arunca o strălucire neobișnuit de puternică asupra pământului în ziua aceea, ca și cum cerul s-ar fi mișcat acum odată cu zorii grăbiți. „Am rostit doar câteva cuvinte”, a spus ea. recunoscând înainte să se întoarcă și să-l privească. Ochiul i se opriră asupra picioarelor lui bandajate. „Totuși, l-am întrebat despre incendiul din Bucătăria Palatului și nu-și amintea un moment precum cel pe care l-ai descris.” Îi cercetă ochii.

Blasi și-a strâns buzele și a dat ochii peste cap. „Și dacă ți-aș spune că nu-mi amintesc să fi fost ars, oare mi-ar dispărea rănile? Serios, Alsaie, îndoiala sau lipsa de confirmare a unui om nu implică vinovăția altuia.”

„Ești Cardinalul”, a spus Alsaie rece. „Ar trebui să știi mai bine despre astfel de implicații în ochii lui Dumnezeu, nu-i așa?”

Blasi o privi cu severitate. — Într-adevăr, ar trebui. Și ți-am spus că nu vreau să vorbești despre locul unde mă aflu până nu-mi revin.

Alsaie oferă un zâmbet și ridică din umeri. „Și nu am făcut-o, așa cum m-ai întrebat.”

— Splendid, spuse Blasi sec. Să ne luăm rămas bun de aici? Șchiopătând spre intrarea în grajd, totuși Alsaie l-a oprit de braț după doar câțiva pași.

„Francois, există ceva ce trebuie să știi fără nicio îndoială.”

„Ce este?”

„Ca om al lui Dumnezeu – chiar cardinal – și singurul unchi în viață al fiului meu, mă aștept să-mi spui adevărul.”

Blasi a oftat, s-a sprijinit de baston și s-a uitat la petele uzate de pe pantofii ei.

Înainte să se uite la ea în ochi. „Ce este?”

„De unde, din nou, ai spus că ai dobândit și acest alt armăsar?” a spus ea, cu o voce ascuțită, ca o provocare.

„Ți-am spus ... din grajdurile palatului. Trebuie să ne punem aceeași întrebare și în timpul petrecut pe pământ?”

Alsaie și-a înțepenit buza și a dat din cap ferm. „Trebuie.” Și-a întors privirea înainte de a o strânge. mâinile, ridicându-și umerii și privindu-l în ochi. A forțat un zâmbet. „Am vorbit cu fierarul acum câteva zile și a râs de mine. A spus că nu era nimic în neregulă cu șoldul armăsarului și mi-a spus și el: nu era un armăsar obișnuit,

întrucât avea însemne incontestabile — cele ale Gărzii Regale a Majestății Sale. Te întreb acum, Francois: cum este posibil așa ceva?”

„Garda Regală?” întrebă Blasi neîncrezător. „Am luat armăsarul din grajdurile papale.”

„Era proprietatea Sfântului Scaun.” Ochii li s-au întâlnit apoi și o privire i-a ars pe Blasi și Alsaie, ca și cum fiecare ar fi încercat să se uite prin celălalt. Alsaie a fost primul care și-a întors privirea.

„Am înțeles că poate fierarul se înșela”, a spus ea. „Totuși, mi-a povestit cum i-a ordonat armăsarului să se retragă pe loc, să atace și să-l flance și să se lase pe o parte și să stea nemișcat ca mort. Cum altfel ar putea un armăsar să se supună unor astfel de ordine dacă nu este antrenat pentru luptă? Și de ce ar putea fi un armăsar al Sfântului Scaun atât de experimentat?”

Blasi ridică din umeri. „E posibil ca acesta să fi provenit inițial din neamuri de luptă înainte să cadă în mâinile Scaunului. Am putea lua în considerare problema la nesfârșit, fără nicio soluție.”

„Poate”, a răspuns Alsaie, deloc convinsă.

În timp ce păreșeau grajdurile, Alsaie privi în josul pădurii îndepărtate. „Foarte bine. Îl căutăm pe armăsarul tău la prima lumină. Nu va rătăci prea departe.” Îl legăna pe Blasi de brațul liber și îl ajută să se îndrepte spre casă.

„E un cal bun”, a comentat Blasi. „Dă-i suficient timp să se întărească.”

„Ți-a revenit pofta de mâncare?” a întrebat Alsaie, acum părând sătulă de subiect.

„Sunt flămând”, a recunoscut Blasi.

„Asta vreau să aud. Platoul tău va da pe dinafară, iar cupa va da pe dinafară, și chiar și pâine proaspătă va fi. Ar trebui să te odihnești după cină. Trebuie să-ți schimbăm bandajele și să te facem din nou un cardinal respectabil.” Îi bătu mâna ușor și chicoti. „Poate că vei deveni însuși Papă. Și atunci cum ți se va adresa Michael?” întrebă ea chicotind.

„Ca: unchiul său Sanctitatea Sa?” Blasi zâmbi slab și clătină din cap.

Au mers încet spre castel și, în liniștea care a urmat, au auzit urletul neîncetat al unui câine îndepărtat. Dincolo de ei, amurgul se lăsa peste peisajul rural și, prin

Dincolo de norii subțiri și măturați, doar cele mai strălucitoare stele se zăreau. Restul erau spălate de o pată cenușie care brăzda cerul. Urletul continua, strigătul bântuitor și geamătul amenințător, sugerând că ceva nu era deloc în regulă, că poate un lucru mareț și teribil se profila la orizont, mișcându-se constant ca niște aripi în vânt.

~*~

Chiar și atunci când Blasi se izola în orașul Reims, îndepărtata Abație Gardiens ar fi putut părea un câmp de luptă abandonat, al unui masacru enigmatic, peisajul său fiind presărat cu rămășițele sfâșiate și amestecate ale soldaților, călugărilor, scutierilor și cailor. Din acea ajun cumplită, când Blasi a reușit să deschidă a doua Piatră de Poartă, sute de oameni zăceau sfâșiați și aruncați, părțile lor sparte fiind depuse acolo unde statuile zburătoare ale bisericii abației le-au eliberat ultima dată. Rămășițele împrăștiate zăceau atât de complet expusă intemperiiilor, vântul își pierduse de mult duhoarea, el însuși fluierând doar prin oase decolorate, haine zdrențuite și smocuri de păr încăpățâdate. Coasta dealului Abației era acum un cimitir răsturnat, deasupra capului, și un afront flagrant la adresa întregii Umanități.

Mormanele de noroi ale căpitanului Bourne se erodaseră de mult din crăpăturile exterioare ale catedralei, permițând o ventilație adecvată pentru abominația caustică pe care încercase să o țină sub control. În interiorul bisericii și sub altarul ei, gemetele și strigătele coloanei învăltoare continuau, nestingherite de o piatră de temelie de șase tone care exhală un panaș de moarte. Ceața era o ceață recurentă nocturnă, comportându-se mai mult ca o noapte previzibilă și eterică. organism, mai degrabă decât o ceață de seară care se disipa. La amurg, își făcea loc din catedrală și se desfășura pe deal ca un covor de întuneric atât de intens negru încât înghițea orice luciuri și licărire de lumină de pe fiecare suprafață de apă și piatră. Ceața își întindea corpul fierbinte deasupra pământului până la lumina zorilor, când invariabil ceda un pământ pârjolit. Mereu, cortina mortală se retrăgea pe dealul Abației și s-a retras în catedrală pentru a aștepta următoarea urmă de amurg. Ceața era abia recunoscută ca altceva decât schimbarea nopții, totuși, ca o ciumă persistentă, acoperirea teren suplimentar cu fiecare seară care trecea, sufocând constant peisajul rural francez. În urma ei, buruienile și arbuștii se rumeneau, iar copaci întregi cădeau goi, iazurile și pâraiele se înroșeau, iar toate ființele vii - de la oameni la câini, șobolani la purici - și-a predat burta prezenței neîncetate. În total, vaporii arzători păreau să servească drept o linie diabolică de apărare, oferind un șanț de apărare în continuă expansiune moarte pentru a proteja Piatra Porții deschisă.

Totuși, mai mult decât o ceață îl aștepta pe orice călător rătăcit. Când mănăstirea

Orizontul vestic înăbușea ultimele raze ale zilei, iar buclele caustice ale catedralei se rostogoleau peste podeaua pădurii, regiunile superioare ale acoperișului catedralei prindeau viață într-un crescendo de haos care erupea în ceruri ca o cacofonie de ciori. O coloană învolburată de statui de granit se îndrepta în spirală spre stele, iar această abominație aeriană se așezase în multe turme rătăcitoare care cutreierau împrejurimile ca niște haite de demoni înaripați vânătoarea, consumând orice creatură vie pe care o găseau. Asemenea unei ceți fatale, acopereau teren proaspăt în fiecare seară, zburând din ce în ce mai aproape de satele locuite și reprezentând o amenințare tot mai mare pentru orașele apropiate Murat, Vic-sur-Cere și Saint-Flour.

Aceste creaturi ale aerului nu erau cu adevărat Grotești, căci carnea Grotescului cu care semăna fiecare murise cu mult timp în urmă din cauza expunerii la lumina soarelui. Statuile erau doar forme de granit ale asemănării lor vii, locuite acum de Damoni Primordiali: spirite care scăpaseră din Piatra Porții deschisă - Damoni eterici și incorporei care nu semănau deloc cu adevărata natură a Eljo-ului. Formele stâncoase nu erau altceva decât pietre posedate și întruchiparea Demonilor care fuseseră aruncați în Iad în primele zile ale creării sale. Eljo-ul care odinioară deținea acele corpuri fusese de mult transformat în corpuri solide de soare. Și doar Damonii îi posedă acum, mișcându-se ca unul singur sub lună, în timp ce răspândesc teroarea pe o întindere tot mai largă de ținuturi umbrite.

Chiar dacă un număr tot mai mare de săteni aflau despre ceața caustică târâtoare și despre infamele sale statui zburătoare și aveau mijloace de a fugi de aceste monstruoziități în creștere, puțini săteni au scăpat de planurile omnipotente și mortale ale iadului. Marea Ciumă a fost ca un dragon care s-a ridicat din Marea Neagră, având trei capete umflante cu trei nume: Bubonia, Pneumonie și Septicemie. Monstrul cu trei capete călărea șobolanul negru și avea să fie numit de francezi Moartea Neagră, iar Iadul a urmat odată cu el. Într-adevăr, era o băătură diabolică. Chiar dacă șaiszeci și șase la sută din Asia zăcea sub duhoarea fetidă a morții, pofta lui Lucifael pentru sufletul Omului era abia pe jumătate stinsă. Îl voia pe El în întregime cu ea, închis pentru totdeauna. Astfel, în 1347, în ultimele zile ale lunii octombrie și sub o lună mare de recoltă, Moartea Neagră a năvălit pe șasiurile navei Santa Godeberta, pe frânghiile de legare ale navei și asupra tuturor popoarelor Europei. În doar câteva zile, amestecul letal al lui Lucifael a sufocat portul maritim aglomerat Messina și a suflat spre interior ca o briză marină otrăvitoare.

După ce a inundat orașul Messina, Ciuma a străbătut un curs la optzeci de kilometri sud, până la orașul Catania. Imediat, locuitorii săi au descoperit că o epidemie era în curs de desfășurare și au izolat orașul; totuși, pe măsură ce se răspândea rapid, această contraatac a venit prea târziu. Catania a explodat ca o bășică coaptă, dând naștere nenumăratelor coșuri de mere negre sub axile febrile. Și în timp ce orașul Catania ceda răspândirii

Molimele au pălit și orașul Veneția, producând șase sute de cadavre pe zi. Pe măsură ce medicii venețieni se expuneau la bolnavii care se îmbolnăveau, opt din zece dintre ei au încolțit mere otrăvite și au murit și ei. Lucifael era o vrăjitoare rea - în total , două treimi din Veneția au murit, iar cadavrele lor au putrezit la soare.

Bubonia, pneumonia și septicemia domneau în timp ce Lucifael își continua recolta de mere negre. Și-a înfipt furca cu trei dinți și și-a îndreptat cele trei ciumă mai spre nord pentru a bombarda coastele centrale-sudice ale Europei. Insulele din apropiere, Sardinia și Corsica a implodat cu geniul ei josnic, iar dintre cele douăsprezece nave comerciale care au navigat spre Messina doar pentru a fi trimise la părăsirea portului, o treime au acostat în cele din urmă în portul maritim Genova. Ca și în Messina, oficialii portului genovez au descoperit brusc că navele purtau Ciurma și le-au ținut la distanță cu săgeți aprinse înainte de a le ordona să părăsească portul. Echipajul bolnav s-a conformat, îndreptându-se spre porturile maritime Marsilia și Barcelona, dar nu înainte de a expulza mai mulți dintre șobolanii lor bolnavi pe țărături și pe docurile genoveze. În doar câteva zile, întregul oraș era un mormânt împuțit.

Și când o parte din flota desființată a ajuns în portul maritim Marsilia, autoritățile au permis navelor contaminate să rămână, cu condiția ca toate navele și încărcătura să devină proprietate confiscată. Marinari și șobolani infectați s-au răspândit în oraș, iar în mai puțin de o lună, Boala lui Diabolus a înghițit orașul. Pentru victimele care trăiau în spațiile închisorilor și mănăstirilor, structurile împrejmuite cu ziduri au devenit cuve sigilate de putrefacție, în timp ce, în interiorul lor, numărul morților a crescut la opt din zece - chiar până la anihilarea completă în unele cazuri. Orașul portuar Marsilia, cândva aglomerat, a amuțit. Cincisprezece mii de bărbați, femei și copii s-au transformat în cenușă și praf.

La începutul anului 1348, ultimele rămășițe zdrențuite ale Flotei Moartea Neagră s-au strecurat în docurile Barcelonei. La fel ca în cazul Marsiliei, oficialii portului au confiscat navele și au permis echipajului pătat să intre în orașul lor. Fără excepție, fiecare biserică din oraș a căzut victimă continuării... șiruri de căruțe trase de cai și încărcătura lor încărcată cu cadavre. Așa cum majoritatea oficialilor orașului erau deja absorbiți de propriile mere negre, ordinea civică s-a predat haosului primordial. Într-un exemplu notabil, sute de barcelonieni, convinși că lumea se afla în ultima sa oră, s-au adunat în cimitire, distrându-se cu sărbători macabre și orgii la beție pentru a marca Ziua Morților. Ca unul singur, au păcătuțit, au murit și au putrezit pe mormintele rudelor mai norocoase care scăpaseră de oribila pandemie murind înainte de sosirea acesteia. Fără spațiu disponibil în cimitire și fără preoți în viață care să consacre un loc sfânt suplimentar pentru înmormântare și, într-adevăr, cu puțini oameni dispuși să îngroape morții infectați, cei care au adunat cadavrele au început să-și ducă căruțele spre ocean, lăsându-și transporturile umflate printre nenumăratele cadavre care...

deja stropite de țărni. Cu fiecare oră care trecea, tot mai multe rămășițe umane erau aruncate în mare; iar briza de seară a orașului, care bătea din interior, devenea atât de urât mirositoare, încât chiar și o adiere superficială a aerului nopții provoca invariabil o greață acută tuturor persoanelor care nu se îmbolnăviseră încă din cauza altor expuneri. În toate direcțiile, aerul, uscatul și Marea zăcea acoperită de o putrefacție incomensurabil de râncedă.

Ciuma s-a răspândit în interiorul țării, din orașele portuare italiene, devastând complet orașele mari Pisa, Roma și Napoli. Mulți dintre locuitorii locali credeau că de vină era o profeție biblică cumplită - că Dumnezeu era mânios pe ei. Iar cei mai învâțați dintre ei au speculat că un cutremur puternic era vinovatul pandemiei actuale, deoarece cutremurul avusese loc cu doar un an înainte și fusese o tulburare de neuitat care s-a întins pe toată lungimea peninsulei italiene, de la Veneția la Napoli. În urma lui, credeau ei, vapori otrăvitori s-au răspândit pe pământ și s-au răspândit pe suprafața pământului, fiind absorbiți în piele. Drept urmare, mulți locuitori ai orașului au evitat sarcinile laborioase care provocau transpirație sau orice deschidere a porilor și a pielii, în timp ce alții s-au acoperit cu urină în încercarea de a izola presupușii vapori letali. Majoritatea celor care nu au fugit din orașe au rămas în casele lor, evitând contactul cu sutele de cadavre care umpleau străzile. Iar cei care au îndrăznit să se aventureze afară, au făcut-o cu capul complet înfășurat, lăsând doar o fantă subțire de pânză în jurul ochilor. Și-au ținut fețele în buchete de flori și mirodenii pentru a le filtra.

aburii cărnii în putrefacție și într-o încercare zadarnică de a alunga contagiunea omniprezentă care plana acum asupra întregii regiuni.

Pe măsură ce oamenii părăseau orașele de coastă contaminate și urma migrația masivă în interiorul țării, ciuma s-a extins și mai adânc în Europa. Când monstruoșitatea a intrat în Milano, locuitorii săi au acționat în grabă pentru a identifica persoanele infectate, înmormântând familiile întregi în casele lor și dându-le foc. Chiar dacă oficialii orașului au izolat imediat orașul, și Milano a cedat.

În Florența, oficialii orașului nu au găsit alte soluții decât să aplice o ordonanță care a redus la tăcere sunetul monoton al clopotelor bisericilor. Au stabilit limite stricte privind numărul de persoane îndoliate, permițând prezența a doar doi vizitatori pentru fiecare înmormântare, permițând o mișcare adecvată pentru numeroasele echipe de săpători din cimitire. Pe măsură ce infecția s-a răspândit și morții au inundat cimitirele, orașul a recurs la înmormântarea în tranșee. Groparii au înghesuit trei sau mai multe cadavre între straturi împrăștiate de pământ.

Poate că săpătorii erau cei mai buni la gestionarea timpului, marcându-și programul după numărul de oameni pe care îi îngropau. În timp ce mai mulți muncitori acopereau cadavrele din șanțuri, alții

au excavat capetele tot mai lungi ale tranșeelor. Timp de săptămâni, parada Morții a continuat precum mecanismul sigur al unui ceas. Căruțe cu câte zece și douăzeci de cadavre soseau la tranșeele funerare cu fiecare oră care trecea. În cele din urmă, cele mai circulante drumuri din Florența se înălțau ca niște șanțuri aparent impracticabile de noroi uscat, care nu duceau nicăieri decât la Șanțurile Morții.

La scurt timp după aceea, Marsilia a cedat, la fel ca și Arles, și apoi Avignon, casa Palatului Papal și sediul Sfântului Scaun. Cu o populație densă a orașului Avignon, de patruzeci și opt de mii de locuitori care trăiau în interiorul meterezelor sale, orașul a căzut mai repede decât oricare altul. Predicatorii apocaliptici au umplut străzile, strigând către toți să se pocăiască. În îmbrățișarea lor perversă a unui rău aparent inevitabil, mulți dintre ei și-au revendicat drepturile religioase la colțurile străzilor, care au devenit amvonele lor personale pentru a-și împărtăși poveștile și profețiile despre sfârșitul Omenirii. Au chemat masele care se grăbeau și i-au adunat pe bolnavi pentru a fi martori la predicile lor asurzitoare și, prin urmare, profețiile lor s-au autoîmplinit - cele mai zgomotoase dintre ele au făcut mere negre și au tăcut.

În scurtul interval de câteva luni și cu o rată de patru sute de morți pe zi, Avignon și-a predat jumătate din populație țărânei. Asemenea predicatorilor apocaliptici care strigau de la colțurile străzilor, majoritatea locuitorilor orașului erau siguri că mânia lui Dumnezeu se abătuse asupra lor - că Marea Ciumă era o pedeapsă divină pentru stilul lor de viață babilonian, pentru desfrâul și păcatele lor. S-au rugat, au promis și au implorat, și totuși, numărul morților creștea. Un Papă Clement disperat și-a aruncat uleiul binecuvântat și a consacrat întregul râu Ron ca loc sfânt și, astfel, cum un râu masiv servea acum drept loc convenabil și sfânt pentru înmormântare, groparii din Avignon i-au cărat pe victimele ciumei în centrul podului Saint-Bénézet și i-au aruncat peste bord.

Mixtura nelegiuită a lui Lucifael a sfâșiat și inima Sfântului Scaun, iar nouă cardinali și jumătate dintre preoții din Avignon au fost rostogoliți în morminte. Totuși, Ciuma nu a reușit să-i ia viața Sfântului lor Părinte pe pământ, Papa Clement fugind din Palatul Papal sub o mantie a întunericului, protejat de adunarea sa secretă de gărzi și medici. Demnitarii muribunzi și nobilimea bolnavă, care se agățau de palat porți și au implorat absolutiunea pontificală și ultimele sacramente ale lui Clement, nu aveau nicio idee că acesta abandonase orașul cu câteva zile înainte. Și când au descoperit că evadase, li s-a spus că se mutase în orașul nordic Valence, dar, în realitate, Clement s-a retras în satul alpin mai îndepărtat și mai izolat, Grenoble, așezându-se între două vetre mereu aprinse și într-un cerc de medici eleși conduși de Guy de Chauliac. Pe lângă abilitatea sa de a păstra secrete în cadrul papalității, era un expert

medic și favoritul lui Clement - un maestru medic francez care îl trata în mod curent pe Clement și pe mai mulți dintre cardinalii săi. Având grijă de nevoile sale imediate, Clement a condus Sfântul Scaun de la distanță prin corespondență scrisă către cardinalul Firmus, care a rămas în Palatul Papal pentru a pune în aplicare mandatele Papei .

Primăvara a sosit neobișnuit de devreme în 1348, aducând cu sine o vară toridă și un val de decese. Parisul a cedat rapid în fața Moartei Negre, livrând peste opt sute de cadavre pe zi și poluând aerul pe o distanță de aproape zece mile radiale cu o duhoare neîncetată. La fel ca Papa Clement, regele Filip s-a ascuns, confesându-se doar câtorva dintre cei mai apropiați asociați ai săi cu privire la adevărata locație a sa. Căpitanul Bourne, pe atunci responsabil cu noile ranguri ale Gărzii Regale, era unul dintre ei. Așa cum Guy de Chauliac se bucura de o mare încredere în Palatul Papal și în rangurile sale pontificale, tot așa se bucura și de Bourne în interiorul zidurilor palatului monarhiei regelui Filip .

După declinul și căderea Parisului, marile orașe franceze Lyon, Bordeaux, Orleans și Reims s-au prăbușit și ele, iar odată cu ele, regalitatea și conducerea lor s-au prăbușit. Vasalii regelui și generații întregi de nobilime zăceau grămezi în gropi comune, iar slujitorii lor săraci erau lăsați să putrezească de-a lungul drumurilor. Nici drumul, nici râul nu erau curate de cadavre, iar tot felul de ambarcațiuni fără echipaj pluteau fără țintă pe căile navigabile. Mai ales după ploi abundente, sute de corpuri umflate pluteau în derivă pe râuri și pâraie, cadavre atât de încâlcite încât formau insule plutitoare de carne. Asemenea unor aureole ale morții, inele albe de spumă înconjurau grămezile înnegrite, iar pe multe dintre aceste plute de cadavre pluteau păsări albe cu picioare lungi, pocnind din cioc la abundența de cadavre. insecte pe care le furnizau flotilele rânced. Moartea a folosit multe metode pentru răspândirea sa constantă.

Lângă orașul Bordeaux, stâlpii îngusti ai mult-traversatului Pod Duguate se înălțau ca o plasă de cadavre, adunând pe temelia sa rămășițele îmbibate cu apă ale oamenilor, oilor, boilor și armăsarilor. Ochii călătorilor care îndrăzneau să traverseze podul erau plecați, arși de vaporii spumei clocotitoare de dedesubt. Majoritatea animalelor care se apropiau de pod se luptau să traverseze râul, ca nu cumva să fie stimulate de forță, iar multe dintre fiare nu au ajuns la capătul îndepărtat al traversării înainte de a sări peste partea din amonte a zidului, încurcându-se în mizeria fermentată de dedesubt și devenind combustibil suplimentar pentru spuma acestuia. Drumuri și râuri, orașe și sate, regi și regate - pământul murea. Din cauza vaporilor săi putrezi și ascendenți, chiar și cele mai înalte ceruri duhneau.

Și Lucifael chicotea tot timpul de tot ce făcuse ea.

[Sfârșitul capitolului 11]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~